

PREMIUL II

Cine traieste cu masura?

Viata o vad ca pe o masura a trecerii noastre prin lume. Cu cat am insemnat mai mult, cu atat am trait mai din plin. Daca cineva isi va aduce aminte de mine isi va aduce aminte pentru ca am facut ceva si orice lucru facut presupune efort.

Daca ma gandesc la planurile mele de-a lungul vietii, observ ca s-au schimbat de multe ori si de multe ori am renuntat la unele, pe unele le-am indeplinit dar in ambele situatii a trebuit sa imi aleg un alt tel. De la un timp insa nu iti mai permiti sa renunti sau sa schimbi directia pentru ca telurile tale cresc si ai nevoie de timp pentru a le indeplini.

Pentru mine alegerea facultatii a fost importanta deoarece a alege ceea ce imi place sa fac inseamna a ma asigura ca pe viitor voi munci cu placere in domeniul pe care mi l-am ales si voi putea sa-mi urmez telul vietii mele cu pasiune. Alegerea unui scop nu este un lucru usor, mai ales in ziua de azi in care avem atatea posibilitati si se ivesc la tot pasul in orice moment al vietii. Trebuie doar sa risti si sa iti doresti ceva. Cu toate acestea multi nu au dorinta, nu stiu ce vor sa faca cu viata lor iar asta nu este deloc benefic. Nici pentru ei nici pentru societate. Se observa in ziua de azi o lipsa de vointa, de initiativa deoarece atentia ne este captata de prea multe lucruri. Prea multe informatii la un moment-dat creeaza lipsa de atentie ceea ce echivaleaza cu lisa de informare intr-o anumita masura.

Prin analogie acelasi lucru se poate observa si in ceea ce priveste scopul. Viata oricarui om se compune din mai multe scopuri consecutive sau concomitente.

Incepem ziua, mergem la toaleta, apoi ne uitam la stiri, ne verificam mailul, dam un mesaj, scriem un CD, facem o lista cu cumparaturi, maturam, cumparam bilete, abonamente, platim facturi, incercam haine, cumparam ochelari, facem analize, discutam la o bere, facem o prezentare, vorbim la telefon 60 de minute pe zi, ne luam copii de la scoala, cumparam un covor, mergem la psiholog etc.

Daca luam apoi ziua si o analizam ne dam seama ca multe din actiunile noastre le-am facut din placere, sau din obisnuinta, altele din obsesie, iar unele din pura necesitate.

Eu cred ca multe alte lucruri se pot adauga la acea lista in categoria obsesiilor si obisnuintelor, lucruri care ne ocupa timp si ne fac sa ne abatem de la a ne face treburile necesare sau de a le indeplini pe acestea asa cum se cuvine.

Toate aceste mici abateri ne umplu 60% din viata, viata pe care la sfarsit o putem privi si ne dam seama ca scopul nostru cel mare, oricare ar fi el, s-a pierdut undeva printre ele pe drum. Din lipsa de timp.

Oamenii isi petrec timpul ca si consumatori in ziua de azi. Ei nu folosesc banii pentru scopuri. Au doar in mod repetat dorinte mici pe care si le cumpara de la supermarket. Muncesc pentru banii pe care ii dau pe mancare ieftina, bautura buna, calculatoare mai bune, jocuri noi, cafea tare, filme noi, biciclete mai rezistente, geamuri pentru linistea interioara, vopsele cu teflon, televizoare mai mari, tricouri cu numele altora, excursii de vis, apa plata, ulei din soia, telefoane 3G, iPod-uri unul mai nano ca altul, combine cu wati si mai multi, undite mai rezistente pentru pesti din ce in ce mai mari, benzina mai ecologica, usi mai sigure, masini mai sigure, mai rapide si care merg singure, carti despre sanatate... oare m-ash putea opri vreodata?

Asigurat de evolutia produselor si serviciilor mai sus enumerate as putea crede ca intr-o zi vom ajunge sa avem o viata cu “zero probleme”.

Daca muncim pentru evolutia aceasta globala si ne transformam viata intr-o serie de pasiuni, vicii pentru jocuri, muzica, haine, emisiuni, bauturi, tigari, droguri, sanatate, etc., cu siguranta nu mai avem timp de propriile teluri. Am ajuns sa ne identificam idealurile cu aceste pasiuni marunte care uneori se confunda sau se intersecteaza cu o serie de vicii.

Ma intreb atunci daca miliarde de oameni fac aceasta munca pentru “mai bine” atunci unde este binele? In incalzirea globala? In cresterea mortalitatii datorate cancerului? In mancarea din ce in ce mai nesanoasa? In numarul din ce in ce mai mare de depresivi si sinucigasi din orase? Toata lumea munceste pentru ceva, dar nimeni nu mai are viziunea de ansamblu. Nimeni nu mai are scopuri mari care sa se desprinda de lucrurile marunte.

La un seminar pe o anumita tema am auzit spunandu-se: “Incarca sa vezi ce este important, ce este urgent si ce este necesar pentru tine in fiecare moment.”

Lucrurile au o prioritate si o necesitate in general, dar unele sunt acolo doar datorita obsesiilor si obisnuintelor noastre.

De exemplu pentru mine este placut sa ascult muzica, dar nu este necesar. Cu atat mai putin nu este necesar sa clasific milioane de melodii, dupa titluri autori, ani de nastere, nu trebuie sa le invat varstele si melodiile. De multe ori suntem tristi si ne refugiem in muzica, dar, odata ce am inceput sa fac alte lucruri care sa ma solicite, am realizat ca uit de necazuri si in plus realizez ceva.

Mi se pare ca traим intr-o societate din ce in ce mai globala si omogena in care idealurile nu mai au loc. Un singur om e prea mic sa mai aiba puterea si pretentia de a schimba ceva la cei din jur: felul in care se imbraca, ce mananca, la ce filme sa se uite, unde sa locuiasca, ce meserie sa urmeze etc. Si asta pentru ca toti ne imbracam de la o singura sursa - de la televizor, mancam oferte pe paine in timp ce ne uitam la “Schimb de mame” si “Tradati in dragoste” - pentru ca ne place scandalul si am fost educati de mici sa ne placa - avem o istorie de scandal in spate. Ne mutam in zone rezidentiale unde blocurile sunt toate la fel si ne alegem apartamentul mai ieftin. Cand ne ducem la facultate alegem o facultate tehnica, pentru ca acolo se castiga banii multi si noi vrem bani, nu vrem sa o ducem rau. Cu toate acestea, cu salariul de inginer ne luam apartamentul mai ieftin si ne trezim ca tot nu avem bani. Doar nu era sa urmam un profil uman care ar putea sa ne faca mai umani – de ce am vrea asta? Noi nu vrem sa fim umani, vrem sa avem bani cat mai multi.

Si dupa toate acestea ma intreb cum as putea sa schimb viata unui om care nu reactioneaza la discursul meu. Cum as putea eu sa am un ideal uman inconjurat de robotei care vor bani, masini si fama.

Cineva a spus ca "Omul este masura tuturor lucrurilor". Eu ma intreb daca omul mai are masura, daca se gandeste vreodata sa se opreasca din a mai cumpara si a mai munci pentru a cumpara si pentru a consuma.

Timpul devine mai putin in fiecare zi si vrei sa faci tot mai multe. Vrei sa te distrezi mai mult si aflii tot mai multe lucruri care te uimesc pe care ai vrea sa le incerci. Si le incerci. De ce nu? Daca altora nu le-a facut rau, tie ce rau ti-ar putea face.

Asa a fumat omul prima tigara si a vazut ca e bine. Apoi a facut berea. A baut-o, a vazut ca e buna si a mai baut una. A plecat omul in alt oras i-a placut si a zis sa incerce sa viziteze si o tara. A vizitat 10. Apoi a fumat o tigara cu iarba la Amsterdam si a zis ca are orizonturi noi. Si noi l-am vazut si am zis la fel. Pana cand omul a ajuns sa aloce prea mult timp pentru acestea si a constatat ca nu mai are timp pentru telurile sale, ca nu mai are teluri. Nu numai ca nu mai avea timp, dar avea si burta, respira mai greu, citea mai greu, ii tremurau mainile, era urat si nu mai avea chef de teluri inalte si eforturi sustinute. Avea chef sa bea o bere cu prietenii sa isi mai aline depresia, sa fumeze o tigara pentru ca ii spuneau ca e irascibil si se enerveaza prea repede. Poate si o tigara cu iarba buna ar fi mers. Si-a zis ca viata e scurta si plina de chestii urate si ca n-are rost sa se lupte cu "sistemul" – el e de vina.

Un om slabit fizic si psihic, dependent de placere, sub orice forma ar veni ea, nu are nici timpul, nici puterea de a-si urma idealul si de a schimba ceva in jurul sau. Diversificare placerilor pentru a nu mai cadea prada obsesiei unei singure nu este nici ea o solutie deoarece in ziua de azi in care placerile pot fii atat de multe incat nu s-ar termina niciodata sirul lung al incercarilor si rezultatul ar fi unul tot o obsesie: dependenta de ceva nou.

Trebuie ca atunci cand ne alegem o pasiune, sau un viciu sa ne gandim si la consecintele lui pe termen lung si de asemenea la felul in care aceasta noua indeletnicire interactioneaza cu celelalte actiuni ale noastre. Nu toate drogurile vin sub forma unei pastile sau a unei tigari. Unele vin la pet, altele la bax, altele pe umerase, in vitrine, in clasoare, foldere, pe ecrane, in reviste, pe stadioane, pe terase, in malluri, pe malul lacului, in pahare etc., iar dependenta ne antreneaza pe toti intr-o activitate. In toate acestea insa, pentru a putea avea un ideal si timp pentru el este nevoie sa sti ce cantitate si cate sortimente consumi dar mai mult, pe care le pui pe primul loc.

In trei cuvinte, trebuie sa "traiesti cu masura".